

Bibi gaat ervoor

Op haar tenen sluipt Monique de twee trappen af naar beneden. Als ze geluk heeft, is iedereen in de tuin en kan ze ongezien door de voordeur naar buiten glippen. Nu even geen 'Waar ga je heen?' of 'Doe de groeten aan je moeder'. Alsof het hier in huis ook maar iemand interesseert wát ze doet en hóé het met haar moeder gaat.

Als ze bijna beneden is, hoort ze iemand in de keuken. Tante Marian? Met ingehouden adem blijft ze staan tot ze er zeker van is dat er niemand meer in de keuken is. Wanneer ze even later zo geluidloos mogelijk de voordeur achter zich dichttrekt, slaakt ze een zucht van opluchting.

1

De hele vakantie heeft ze het voor zich uitgeschoven, maar nu moet het ervan komen. Een nieuw mobieltje. Het lijkt zo simpel, maar het valt Bibi zwaar tegen. Er zijn er zo veel die ze mooi vindt! Ze schuift een pluk haar achter haar oor en zucht. Ze zal toch iets moeten kiezen, want ze is niet van plan om straks na de zomervakantie met dat oude ding naar school te gaan. Voor de zoveelste keer kijkt ze van het ene toestel naar het andere.

Toch eentje die kan internetten, muziek afspelen en nog veel meer leuke dingen? Zo eentje die eigenlijk te duur voor haar is, maar wel ontzettend gaaf? Zal ze gaan voor een gratis toestelletje bij een duur abonnement of een gewone kopen met minder snuffjes? Natuurlijk wél met abonnement, want met een prepaid durft ze echt niet meer aan te komen, al kun je dat aan de buitenkant natuurlijk niet zien. Maar toch.

Bibi slaakt nogmaals een diepe zucht. Ze had Willemijn mee moeten nemen, want met z'n tweeën is het altijd gemakkelijker dan alleen. Maar ja, Willemijn is op zeilkamp.

Dan maar wachten tot Willemijn weer terug is? Ach wat! Zo moeilijk is het toch niet om een mobieltje te kopen. Iedereen doet het, kán het. Dus... Ze pakt er twee die haar wel wat lijken.

‘En... welke wordt het?’ Die stem herkent ze uit duizenden, een beetje krasserig maar vooral brutaal plagend. Mees, gekleed in een zwarte korte broek met daarop een afschuwelijk kanariegeel shirt.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt ze verbaasd. ‘Heb je ook een mobieltje nodig?’

Mees wijst naar de overkant van de straat naar een horlogewinkel. ‘Een nieuwe batterij.’

‘Vandaar dat je nu in een telefoonwinkel staat.’

Mees grinnikt. ‘Mooi toestelletje heb je daar. Als ik de loterij won, zou ik die ook uitkiezen.’

Hij wijst het kleine zwarte toestel aan dat veel te duur is voor Bibi. Zakgeld plus een zaterdagbaantje in de schoenenwinkel van haar oom Douwe is absoluut onvoldoende om er een mobieltje van dik tweehonderd euro op na te houden, het abonnement nog niet eens meegerekend.

‘Wat voor eentje heb jij?’

Mees haalt de zijne uit zijn broekzak. Klein, plat, zilverkleurig, niets bijzonders. ‘Gratis bij een goedkoop abonnement.’

Bibi kijkt hem ongeloofig aan. Mees en goedkoop?

‘Er zijn er al vier gejat, deze hoeven ze niet. En je kunt ermee bellen, wat wil je nog meer?’

‘Internetten, muziek, foto’s maken...’ somt Bibi haar wensen op.

‘Tja, dan zul je die dure moeten kopen. Jij liever dan ik.’

Opeens fluit Mees bewonderend. ‘Wauw... wat een kar, zeg!’

Bibi volgt zijn blik naar buiten. Voor het rode verkeerslicht staat een zwarte cabrio, type sportwagen.

‘Een Corvette!’ weet Mees onmiddellijk. ‘Alsof een Porsche niet genoeg is.’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij niet kan geloven wat hij zojuist gezien heeft. ‘Hoe komt ze daaraan?’

‘Wie?’ Bibi kijkt de auto na die met veel geronk is opgetrokken zodra het licht op groen sprong. Misschien een nieuwe uitlaat nodig?

‘Dat was toch die nicht van je?’

‘Bril nodig?’ plaagt Bibi, want daar achter het stuur zat toch echt een jongen. Oké, wel met hetzelfde donkere haar als Monique, maar verder dan dat gaat de vergelijking niet op.

Mees kijkt haar aan. ‘Ik dacht toch echt dat ze ernaast zat. Hoe heet ze ook alweer?’

‘Monique?’

‘Ja, die. Ik durf te zweren...’

‘Ze is vanmiddag naar haar moeder toe, zoals elke middag. Dus als ik jou was, zou ik niet zweren.’ Mees lijkt niet overtuigd, maar zegt er niets meer over. Bibi maakt haar zoveelste rondje door de winkel.

‘Wat vind je hiervan?’ Mees zwaait met een rood toestel. ‘Echt iets voor meiden.’

‘Gáá!’ Bibi bekijkt het ding aan alle kanten. Rood aan de voorkant en zilverkleurig met bloemetjes aan de achterkant, ze kan er foto’s en filmpjes mee maken en het abonnement valt alles mee in prijs. Mees mag haar vaker adviseren.

Tevreden met haar aankoop loopt Bibi even later naar buiten naar haar fiets die ze tegen de winkelruit geparkeerd heeft. De sticker ‘verboden fietsen te plaatsen’ valt haar nu pas op.

‘Ben je er al helemaal klaar voor?’ vraagt Mees, die met z’n rug tegen de ruit leunt en weinig haast lijkt te hebben.

‘Waarvoor?’

‘School natuurlijk.’

‘Hou op, zeg! Dat duurt nog minstens twee weken, daar weiger ik voorlopig aan te denken.’

‘Oké, dat komt dan goed uit. Ik heb een leuk voorstel voor volgende week.’ Mees kijkt haar met een lachje aan.

Hetzelfde lachje waar ze een halfjaar geleden nog elastiek van in haar benen kreeg. Wat een gans was ze toen! Gelukkig is ze nu wijzer, véél wijzer.

Ze knijpt haar ogen halfdicht, niet alleen vanwege de felle zon. Het is meer een afwachtende houding. Het ontgaat Mees niet.

‘Het is een keurig voorstel, hoor,’ grijnst hij.

‘Hóé keurig? Een redactievergadering nog vóór de eerste schooldag?’

Nu is het Mees die een diepe zucht slaakt. ‘Weet je, die hele schoolkrant kan me gestolen worden.’

‘Dat meen je niet!’ Bibi kijkt er zo geschokt bij dat Mees in de lach schiet.

‘Heb jij ooit een vergadering zonder gezeur meegemaakt?’ vraagt hij.

In sneltreinvaart gaat Bibi in gedachten de afgelopen drie jaren langs waarin ze samen met Willemin en nog een stel anderen in de redactie zat van hun schoolkrant *Nassau Nieuws* met Mees als gedreven hoofdredacteur. Vooral die gedrevenheid kan haar soms vreselijk irriteren, maar zonder Mees zouden de vergaderingen uitlopen op complete veldslagen waarin iedereen zijn gelijk wil krijgen. ‘Als jij ermee stopt, doe ik het ook.’

‘Je bent een schat,’ grijnst Mees. ‘Maar wees gerust, dit jaar ben ik nog van de partij.’

‘En daarna?’

‘Examenjaar.’

Bibi houdt demonstratief haar handen tegen haar oren. Examen? Ze wil er niets over horen, dat is iets voor het volgende schooljaar.

‘Wil je mijn voorstel nog horen of niet?’ roept Mees met zijn mond dicht bij haar bedekte oor.

Bibi haalt haar handen weg. ‘Alleen als het leuk is.’

‘Heb ik je ooit iets voorgesteld wat je niet leuk vond?’
‘Zeg het nou maar, dan kan ik daarna naar huis. Ik smelt hier bijna weg.’
‘Nu al? Het is nog lang geen hittegolf.’
‘Ik vind het heet genoeg, dus schiet op.’
Bibi haalt haar fiets van het slot.
‘Hoe goed ben je in streetdance?’
Bibi’s ogen schieten van Mees naar de overvolle winkelstraat.
‘Je hoeft het hier niet voor te doen,’ lacht Mees. ‘Maar kún je het?’
‘Waarom?’
‘Hé, dat was de vraag niet.’
‘Ik heb het weleens met Willemijn gedaan, een workshop bij de sportschool. Maar of ik er goed in ben...’ Bibi haalt haar schouders op.
‘Oké, dat is dan geregeld. Als je Willemijn ook vraagt, moet het wel een succes worden.’
‘Wát is geregeld en wát moet een succes worden?’
‘Ken jij “Het Pand”?’
Bibi schudt ontkennend haar hoofd.
‘Volgende week houden we daar een sport- en spelweek,’ vertelt Mees. ‘’s Middags voor kinderen van de basisschool en ’s avonds voor tieners.’
Ah! Het begint haar te dagen. ‘Is dat hetzelfde als die kerstvakantie met tieners uit een achterstandswijk waar jij me bij wilde hebben als leiding?’
‘Helemaal goed. Heb je zin om volgende week wél mee te doen? Het is niet moeilijk, gewoon met een stel meisjes lekker dansen en...’
‘Nee,’ valt ze Mees in de rede. ‘En nu ga ik naar huis. Bedankt voor je advies.’ Ze wijst naar de telefoonwinkel.
‘Kom samen met Willemijn.’ Mees geeft het nog niet op.

‘Die is op vakantie.’

‘Willemijn, die gaat toch nooit?’

‘Nu wel, zeilen met een nicht.’

‘Kan ze dat?’

‘Na deze week waarschijnlijk wel. Nou, hé, ik ga. Tot over twee weken, en plan de eerste redactievergadering alsjeblieft niet in de eerste schoolweek. Ik begin het nieuwe schooljaar graag rustig.’

‘Wat klink jij bejaard, Bibiane van Ommeren!’

‘Ik heet Bibi,’ roept Bibi over haar schouder als ze wegfietst. Ze meent nog iets te horen van mail of iets dergelijks, maar ze is er niet zeker van. Nou ja, Mees mag mailen zo veel hij wil.

Meedoen doet ze niet.

Streetdance?

Met deze hitte?

Echt niet!

Met een slakkengangetje fietst ze naar huis, zich ondertussen afvragend waarom Mees háár weer voor zoiets vraagt. Hij weet toch dat ze dat niet durft. Of weet hij dat niet? Nou ja, doet er niet toe. Hij vraagt maar een ander, eentje met meer lef op dat gebied.

Bibi knippert met haar ogen. Dom dat ze haar zonnebril niet meegenomen heeft. Ook dom om op het heetst van de dag de stad in te gaan.

Is het nog maar eergisteren dat ze thuisgekomen zijn van vakantie? Die drie weken Zuid-Frankrijk lijken alweer eeuwen geleden. Maar wat had ze het gaaf gevonden! Het was daar ook warm, maar anders dan hier. Bovendien lag hun appartement op loopafstand van de Middellandse Zee en bij het water was het prima uit te houden.

Tevreden bekijkt Bibi haar blote armen. Ze had niets te veel gezegd toen ze – voordat ze gingen – tegen Willemijn

had opgescheept dat ze met een chocoladekleurtje thuis zou komen.

Jammer dat het er na een paar weken alweer af is. Van haar mag het er wel voor altijd op zitten, want 's winters kan ze er zo bleek uitzien. Nee, dan is dit beter, véél beter!

Nog voordat ze het tuinhek open heeft, hoort ze Mijkes hoge lach al. Natuurlijk, het badje staat weer in de tuin en als Mijke ergens gek op is, is het wel op water.

'Bibi!' Een kleddernat klein meisje in een gestreept badpakje rent over het grasveld en laat zich pardoes in Bibi's armen vallen. 'Kan het niet een beetje rustiger?' lacht Bibi, die ternauwernood haar fiets op de standaard kan zetten om Mijke op te vangen.

'Ha ha,' giechelt Mijke. 'Nu ben jij lekker nat.'

'Je wordt bedankt.' Bibi probeert het boos te laten klinken, maar het lukt niet. Er moet veel gebeuren, wil ze boos worden op haar kleine zusje.

Ze zet Mijke weer op haar eigen benen. 'Kom je ook in het water?' Mijke kijkt Bibi verwachtingsvol aan, maar die schudt haar hoofd. 'In dat minizwembadje van jou? Dat past toch niet? Vraag het Janiek, die is een stuk kleiner.'

'Echt niet!' protesteert Janiek, die onderuitgezakt in een tuinstoel een boek leest.

'Kom op, zeg, je kunt best samen met Mijke een paar baantjes trekken. Van dat lezen word je alleen maar lui.'

'Moet jij nodig zeggen! Hoeveel boeken heb jij in de vakantie uitgelezen?' Janiek trekt haar benen op en schuift haar zonnebril omhoog.

'Daar is een vakantie ook voor,' verdedigt Bibi de enorme hoeveelheid boeken die ze meegenomen had en ook allemaal heeft gelezen.

'Kom je nog?' Mijke staat ongeduldig naast Janieks stoel.

‘Ik heb weinig zin om dubbelgevouwen in dat opblaasbadje te zitten. Vraag of Esther komt.’

‘Ja!’ juicht Mijke en ze rent direct naar binnen. ‘Mammie!’

‘Daar maak jij je ook weer gemakkelijk van af.’ Bibi trekt een stoel onder de tuintafel vandaan en ploft erin.

‘En dat doe jij niet?’

‘Natuurlijk niet! Ik ben een stuk langer, dat past dus niet.’

‘Onzin! We schelen maar een paar centimeter.’

‘Zie je wel dat ik gelijk heb,’ zegt Bibi triomfantelijk.

‘Wacht maar, over een paar jaar ben ik net zo lang als Monique,’ voerspelt Janiek.

‘Alsof Monique de norm is,’ mompelt Bibi, die het niet uit kan staan dat Janiek zich graag vergelijkt met Monique.

‘Ze ziet er anders wel hartstikke gaaf uit. Ik zou willen dat ik zulk mooi zwart haar had en...’

‘Ze heeft een humeur om op te schieten.’

‘Omdat jij altijd op haar zit te katten.’

Bibi kijkt Janiek perplex aan. ‘Wil je zeggen dat het mijn schuld is?’

Janiek haalt haar schouders op. ‘Zij kan er toch ook niks aan doen dat haar moeder opgenomen is in een afkickcentrum?’

Dat is zo. Alcoholverslaafd en psychisch labiel. Het zal je moeder maar zijn.

‘Stel je voor dat het jou zou overkomen,’ draaft Janiek door. ‘Pap en mam zijn gescheiden, mam wordt opgenomen en er is niemand bij wie je terecht kunt. Dan zou jij toch ook blij zijn wanneer je bij familie kon wonen?’

‘Ze is er niet blij mee.’ Anders zou ze toch wel wat vriendelijker zijn? Of niet? Bibi weet het niet. Het enige wat ze weet, is dat Monique een dochter is van oom Douwe. Iets wat ze nog niet zo lang weet. Erg vreemd allemaal, maar vorig jaar is Monique bij hen in huis gekomen, tijdelijk, en

ze is er nog steeds. En nu ze gezakt is voor het atheneum zal ze langer blijven dan Bibi lief is. Gelukkig heeft ze nu wel een eigen kamer op zolder en bivakkeert ze niet meer op die van haar. Een hele vooruitgang, maar toch... 'Wat heb je daar?' vraagt Janiek nieuwsgierig als Bibi het doosje met haar nieuwe telefoon op tafel legt om zo van onderwerp te veranderen.

Trots laat ze het kleine rode toestel aan Janiek zien.

'Wauw! Zo eentje wil ik er ook wel.'

'Gewoon even doorsparen,' zegt Bibi, alsof sparen voor haar de gewoonste zaak van de wereld is.

'Pff,' blaast Janiek. 'Éven doorsparen? Hoe duur is zo'n ding?'

'Gaat je niets aan.' Het doet Bibi goed dat Janiek zo onder de indruk is. Het is ook een erg mooie telefoon.

Tien over zes, ziet ze op haar horloge wanneer ze naar de achterdeur loopt. Ze is weer eens te laat. Niet dat ze het expres doet, ze is het gewoon niet gewend om zich aan vaste etenstijden te moeten houden. Vroeger, toen ze bij opa en oma woonde was het wel de gewoonte, maar dat is lang geleden. Ze kan het zich niet eens meer goed herinneren. Ze weet nog wel dat ze in groep twee zat, toen ze met mama naar de flat verbuisde. Vanaf toen was de regelmaat weg. Wás er zelfs niet altijd eten, laat staan dat het op een vast tijdstip op tafel stond.

Vanuit de tuin ziet ze iedereen aan tafel zitten. Ze krijgt weer op haar kop. Niet dat ze dat hier met zoveel woorden doen, op Mijke na. Onvoorstelbaar hoeveel dat kind praat!

Tante Marian heeft zo haar eigen manier om duidelijk te maken dat ze het ergens niet mee eens is. Ze doet dat met

een verdrietige blik in haar ogen, iets waar Monique helemaal allergisch voor is.

'Je bent te laat!' roept Mijke, als ze met een rood hoofd van het snelle lopen de keuken binnenkomt. Zwijgend, maar met een boze blik in Mijkes richting, loopt ze naar de gang. Daar hangt ze haar spijkerjack – dat ze vandaag helemaal niet nodig had – aan de kapstok. Ze werpt een blik in de spiegel. Met het topje van haar wijsvinger glijdt ze even over haar lippen die gekneusd aanvoelen, toch is er niets bijzonders aan te zien. Het verbaast haar. 'Ja, ik kom,' roept ze geïrriteerd naar de keuken als ze haar naam hoort. Nog een laatste blik in de spiegel. Nee, er is niets bijzonders aan haar te zien.

'Hoe was het met je moeder?' vraagt tante Marian zodra ze aan tafel zit.

Monique haalt haar schouders op. 'Gewoon.' Ze neemt een flinke schep macaroni uit de pan. Tante Marian schuift een schaal met sla naar haar toe. Haar tante kan heerlijk koken, dat moet ze toegeven, maar verder...

'Zit er een beetje vooruitgang in?' vraagt oom André. Ze schudt haar hoofd. Waarom vragen ze het altijd aan haar? Als ze eens de moeite zouden nemen om bij haar moeder op bezoek te gaan – niet een keer, maar regelmatig – zouden ze weten hoe het met haar gaat. Maar nee, dat is te veel moeite. Hier is iedereen druk met zichzelf. Zwijgend eet ze haar bord leeg, het praten laat ze over aan de anderen. Haar wordt ook niets meer gevraagd. Hoeft ook niet want hoe minder ze vragen, hoe minder ze hoeft te zeggen.

Na het eten verdwijnt ze onmiddellijk naar boven. Al is het daar warm, op haar eigen kamer is ze liever dan beneden. Hier is ze veilig, hoeft ze niet op haar boede te zijn. Kan ze ongestoord met Emile bellen en sms'en.